

KDYŽ SPADNE STROP

Nemůžu dýchat. Jemný nádech a výdech, hlava se mi zběsile točí, mám dojem, že se zhrouťím na tvrdou zem pod sebou. Zamknu koupelnu, aby sem nikdo nemohl jít a potom se svalím na okraj sprchového koutu na benzinové pumpě, kde ovšem zrovna moc dlouho nevydržím – síly mě opustí a já spadnu na koupelnovou rohožku. Nemůžu se už ani hýbat, protože můj mozek spotřebuje svou celkovou energii na můj současný psychický stav a tudíž mu nezbývá žádná další na stav fyzický.

Otevřu ústa a zasýpám. Jednou, dvakrát, několikrát. Pokouším se křičet, ale nejde to, nemůžu ze sebe vydat ani jednu jedinou hlásku, z pusy mi jenom bezvládně tečou sliny jako nějakému bláznivému člověku napadlého virem vztekliny, co potřebuje odbornou pomoc. Ne, nepotřebuju pomoc. JÁ ne! Dech mi stále dochází a mám strach, že asi umřu, že se udusím. Sedím na zemi kolena a dlaněmi opřená o podložku a jsem si jistá, že kdyby mě teď někdo viděl, asi by si pomyslel, že ta holka utekla z psychiatrického ústavu.

První jenom tak lehce, jakoby hravě udeřím hlavou do průhledného plastu sprchového koutu a tiše zasténám, nejsem si jistá, co právě dělám, ale mému mozku toto zjevně přijde jako jediné řešení v současné situaci. Doplazím se ke kabelce, kterou jsem si přinesla s sebou, vytáhnou z ní velký nůž, co jsem si přivezla pro všechny případy, sednu si zase zpátky na rohožku a zády se opětně opřu o sprchový kout. První jenom koukám do prázdna na zeď, nesleduju nic konkrétního a nůž držím pár milimetrů od zápěstí. Vyhrnu si rukáv černého trička, co mám právě na sobě a čekám, aniž bych věděla, na co vlastně. Žaludek se mi bolestivě svírá, jako kdybych měla z něčeho úplně iracionální strach – takový strach se ke mně vždycky dostavil v době, když jsem měla třeba mluvit před třídou nebo psát velkou písemku z matematiky, to nikdy nebylo dobré. Přivřu oči, až mi z nich zbudou jenom úzké malé štěrbinčky a s malým syknutím se říznu.

Oči zase otevřu a podívám se na svoje dílo. První se nic neděje, jenom v kůži vidím malinkatou proláklinku, kterou způsobil můj nůž, ovšem během pár vteřinek se rozrušená kůže naplní krapítkem krve, co později začne líně vytékat z rány ven pryč. Fascinovaně sleduji tu úžasnou věc a nejsem schopná uvěřit svým myšlenkám, ale asi se mi to líbí. Najednou zapomenu na to, co se mi stalo. Zapomenu na to, proč jsem tady a dělám něco tak šíleného. Zapomenu na všechno, co mě sem přivedlo, na všechno, co mě donutilo přiznat si, že se mi líbí pohled na vlastní krev. Aniž bych o tom déle přemýšlela, říznu se znovu, tentokrát o pár centimetrů blíž ke dlani, blíž k modře se rýsujícím žilám – víte, adrenalin z toho, že dělám něco tak nebezpečného, mi dělá dobře, celé tělo mě potom příjemně šimrá a dochází ke mně pocit zadostiučinění, který ke mně tedy moc často nepřichází. Adrenalin člověk potřebuje – toužím po něm už hodně dlouho, adrenalinové záchvaty jsem dostávala v době, kdy jsem přemýšlela o tom, že podpálím dům, kde bydlí holka, co mě na základní škole šikanovala, nebo že půjdu a zabiju jinou holku, co mě jednou zmlátila na dětském hřišti.

Vzpomínám na věci, které mě přinutily myslet si o sobě hnusné věci. Jako kdybych stála v prázdné místnosti a nade mnou byl strop ze špatných myšlenek, z věcí, na které nejsem zrovna moc pyšná a které bych chtěla vrátit, strop z nechutných vzpomínek, co mě nepřestávají hlodat v paměti, a dokonce vyplují na povrch i myšlenky, o kterých jsem si myslela, že jsem je už zažehkala prožitým časem, ale ty se teď objeví také a s odporným mlasknutím se přilepí na strop, kde nedočkavě čekají, aby na mě mohly spadnout.

Slzy teď tečou proudem, nejsem schopná přestat brečet. Zajímalo by mě, proč se mi musely stát tyhle hnusné věci. Proč zrovna mně? Na světě je sedm miliard lidí, ale jsem to já, kdo byl zmlácen na dětském hřišti partou cikánek, jsem to já, které vlastní bratr vyhrožoval smrtí, jsem to já, kdo si ze strachu před ním nechával pod polštářem kuchyňský nůž, kdyby svoje sliby chtěl vyplnit, jsem to já, kdo teď sedí na benzinové pumpě uprostřed Německa v koupelně a řeže se nožem, protože se mi to líbí. Zvrátím hlavu dozadu a pokusím se křičet, vyjde ze mě ale opět jen chrčení. Asi jsem se zbláznila, protože místy mým zoufalstvím probublává i smích – jako kdyby mi to všechno připadalo úchylným způsobem směšně vtipné.

Ještě nějakou dobu sedím na zemi opřená o plast a myslím na to, že na mě už určitě čeká v autě a zlobí se, protože jsem tady moc dlouho, ale vsadila bych se, že až si zase sednu vedle něho na sedadlo spolujezdce, první věc, kterou po mně bude chtít, bude ta, abych mu namazala záda koňskou masťou. Budu mu muset masírovat ta jeho chlupatá záda jenom pro jeho nechutné pedofilní choutky a budu to dělat jenom proto, abych dostala nějaké peníze za to, že jsem s ním sem do Berlína vůbec jela na tuhle prokletou brigádu. Jak mu budu masírovat záda a budu odolávat zvracení, určitě na jeho kůži vytečou kapky krve z mého zápěstí, takže už to nebude jenom koňská masť, s čím ho budu mazat. Při tom pomýšlení jsem se pomstychtivě ušklíbla.

Zabiju ho. Nůž mám. Až bude chtít namasírovat, tak si lehne na břicho dozadu na postel a bude čekat, že jako poslušná holčička udělám první poslední, co po mně bude chtít, já si tedy sednu na kraj postele a první obětuju sama sebe tím, že mu záda začnu masírovat, potom vytáhnu zpod mikiny nůž a zabodnu ho do něj. V té chvíli to už nebude jen moje krev, co na něj bude téct. Tehdy už to bude i *jeho* nejdražší tekutina, co bude smáčet jeho *rozbolavělá záda*. Myslím, že zanedlouho to bude poprvé, co ho záda budou skutečně bolet, ale za to, co mi udělal, si zaslouží jenom smrt. Smrt, smrt, smrt. To slovo mi zní hlavou jako koleda Tichá noc. Jako smrtící Rolničky, rolničky a moje vražedné touhy mi vůbec nevadí – právě naopak, naplňují mě nepoznanou silou a přívalem nového vyššího sebevědomí o sobě samé.

S úsměvem se zvednu, popadnu bundu a vydám se pryč z koupelny. Musím vypadat strašidelně, protože žena, co má na starosti úklid po návštěvnících koupelen a která čekala, až z ní vyjdu hned za jejími dveřmi, se na mě vystrašeně podívá, zapadne do

místnosti, co jsem právě opustila a zabouchne ji za sebou, jako kdyby se jí honilo hlavou něco jako *tak a teď mě ta holka snad zabije*. Omyl, dnes zemře někdo jiný.

„Hey, hey!“ zavolá někdo za mnou roztřeseným hlasem. Otočím se řízeným pohybem jako robot a spatřím onu německou uklízečku. Mává na mě malou ručkou směrem k sobě, jako by mě volala. Já však stojím a nehýbu se, jsem příliš zatížená vražednými myšlenkami, než abych vnímala, co se po mně chce. Jak na ni tak koukám a ona vytuší, že k ní jen tak nehodlám přiskákat jako pejsek, pokračuje hrbolatou angličtinou: „*You forgot your... you forgot something in... in the bathroom.*“ Zamyslím se nad významem věty a až posléze mi dojde, že nemám kabelku s hygienickými potřebami. Málem se plácnu do čela, ale na poslední chvíli si uvědomím, že to bych vypadala jako malé děcko, proto se ovládnou a kultivovaně se zašeptnutým „*thank you*“ projdu okolo třesoucí se ženštiny zpět do koupelny. K jejímu překvapení za sebou zavřu dveře.

Kabelku si pověším na předloktí. Potom vyhrnu tričko a kouknu na moje dílo. Krev se mi najednou nelíbí takovým způsobem, jakým se mi líbila v době, kdy jsem to udělala. Povrchové ranky se mi najednou zdají hluboké, jako kdybych jimi mohla prohlédnout na druhou stranu své ruky. Udělá se mi špatně. Jak tam tak stojím uprostřed modré lesknoucí se místnosti a dívám se na sebe, pořezanou, nezvládnou to. Potom jenom vím, že jsem ztratila vládu nad svým tělem a spadnu na zem.

Zamrkám a v nastalé mlze se najednou nedokážu zorientovat. Jsem na jakémsi podivném místě, kde je všude okolo mazlavá mastná tma, jenom na mojí pozici září jakoby odnikud světlo, co mě obklopuje. Jsem tady sama – nebo si alespoň myslím, že jsem tady sama, proto mě docela vyděsí, když se ze tmy přede mnou doslova vyloupne malinká postava. Najednou přede mnou stojí holčička v pyžamku s malými slony a s vlasy spletenými do roztomilých černých copánků. Já stojím naproti ní, ona na mě upírá svoje velké tmavé oči. Jakoby vyčítavě.

„Kdo jsi...“

„Špatná otázka,“ pronese tiše s pohledem zabodnutým někam stranou mimo mě.

„Kde to do háje jsem...“ zkusím to znovu.

„Zase špatně,“ povzdechne si a nervózně se rozhlédne kolem sebe, jako kdyby chvíli co chvíli mělo něco příšerného vyskočit ze tmy a sežrat nás.

„Proč jsem tady? Sakra.“

„Jmenuju se Conscience a jsi tu, protože potřebuješ pomoci,“ zašeptá tak tiše, že mám trochu problémy s tím, abych ji vůbec slyšela. Ale aspoň jsem se konečně zeptala správně, ovšem její odpověď na mou otázku mě jaksí vyvede z míry. Jsem tady, protože potřebuju pomoc? Co to do háje jako znamená? Jistě, matka mi už stokrát řekla, že nutně potřebuju psychiatra, ale že to na mně je tak vidět, až mi to je schopná říct i desetiletá holčička, tak to už je fakt moc.

„Nejsem blázen,“ řeknu proto a v obraně zkřížím ruce na prsou. Holčička se na mě podívá a zkoumá mě od hlavy až k patě.

„Neříkám, že jsi blázen. Říkám, že potřebuješ pomoci,“ promluví táhle a výmluvně, rty se jí přitom našpulí v potlačovaném úsměvu. „Jsi tu, protože nevíš, co děláš,“ řekne a já chci něco ostrého namítnout, ona mě však rychle, jako kdyby snad předvídala budoucnost, zarazí rozhodným pohybem ruky jako nějaký severokorejský diktátor, „samozřejmě si myslíš, že víš, ale věř mi. Nevíš nic. Řekni mi, co se stalo. Prozrad' mi, proč si zaslouží umřít.“

„On...“ poprvé se nad tím zamyslím skutečně do hloubky, „on mě zneužil,“ zašeptám stejně potichu, jako předtím ona. „Nemohla jsem usnout, víš...“ do očí se mi nahnou slzy a zápěstí se s novým přívalem bolesti opět přihlásí o slovo, „...no a on mi nabídnul prášek, o kterém říkal, že po něm hned usnu a pak... že se probudím až ráno.“ Jenom myslet na tu lež mě naplňovala neskutečnou nenávisť k němu. „Já jsem souhlasila, jasně, jsem děsná kráva.“ To teda jsem. „Zapila jsem ten prášek a snažila se usnout... vím, že se v noci něco stalo,“ hlas se mi zlomí, svoje vzlyky, co až do téhle chvíle držím v sobě, už nedokážu ovládat, „ztratila jsem paměť! Ale vím to! Zneužil mě, když jsem o sobě nevěděla a nejhorší na tom je, že jsem si to v tom stavu nechala líbit! Ted' má takový nechutný pedofilní poznámky, já... já ho nenávidím! Zabiju ho!“ křičím a mávám při tom rukama jako mentálně postižené dítě.

„Stojí ti to za to?“ zvedne v úsměvu jeden koutek úst dívenka. „Zamysli se a řekni mi, jestli bys spíš neměla žehnat Bohu, že se ti nestalo nic horšího. Mohl tě zabít!“

„Co ty o tom můžeš vědět?“ štěknu na ni v slzách a hledám cestu ven. Dívka nakloní hlavu ke straně, smutně se pousměje, pokývá hlavou, pronese „dělej jak myslíš“ a poté se otočí - dá mi tím, nejspíš schválně, možnost podívat se na její záda. Jsou celá potrhána od nože, z rozšklebených ran krev už nevytéká, jenom zůstala zaschlá v nechutných špinavých chuchvalcích. Sukýnku má holčička vyhrnutou až k pasu, nožičky špinavé a s bolestivě vypadajícími škrábanci, jako kdyby ji někdo shodil z kopce zarostlého trnín. Jak Conscience odchází, naposledy se na mě otočí a já uvidím její pravou tvář. Vlasy jsou zbaveny stužek, na očích má modřiny, rty jsou rozraženy a pár dětských zoubků chybí a přesně v tu chvíli pochopím, co se mi Conscience snažila říct. Ona neměla čas na pomstu, ona dopadla daleko hůř, než jsem dopadla já a kdybych se

o něco pokusila, mohla bych skočit stejně jako Conscience. Conscience kulhavými kroky opět zmizí ve tmě a já jsem zase sama. Schoulím se do klubička na zářící zemi a pláču.

Otevřu oči do prudkého světla. Nade mnou stojí několik lidí a něco říkají německy, křičí jeden přes druhého. Povšimnu si, že jsem jenom v tílku, v nose mám takovou tu trubičku, která se dává lidem, když jsou v bezvědomí, ruku mám napojenou na kapačce a druhou s pořezaným zápěstí narychlo obvázanou. Když se proberu, jedna ze sestřiček rychle něco křikne německy a opět se věnuje monitorování mého stavu, zatímco projíždíme chodbou na pumpě, pryč od koupelny.

Vyjíždíme ven a já zahlédnu *jeho*, stojí u auta, ruce až doteď zastrčené v kapsách, ale jen co v osobě na lehátku pozná mě, zakucká se, vytřeští oči a vyděšeně se zapotácí, jako kdyby mu někdo dal pěstí do břicha. Nakloním hlavu na bok, abych se mu koukala přímo do očí, neuhýbám pohledem a neuhnou, ani když se mi do ramene zaboří injekce. Propaluju ho svými očima, jako kdybych ho chtěla pohledem zabít, on tam stojí, ruce bezradně rozhozené v bezmocném gestu. Najednou mi přijde jako slaboch. Poprvé za dobu, co ho znám, vidím jeho pravou podobu. Vyděšený malý kluk schovaný do pláště dospělého. Nic víc.

Doktoři přidělávají k sanitce narychlo připravenou rampu a já mu věnuju poslední pohled naplněný výsměchem, protože vidím jeho strach, vidím jeho zoufalství, vidím jeho rozbitý teatrální výraz, vidím všechno, co jsem neviděla, když jsem byla zaslepená strachem. Vidím ho, poprvé v životě vím, co je zač. Zbabělec, slaboch.

Vysíleně zvednu jednu ruku, tu obvázanou, napnu prsty a zamávám mu. Přitom z posledních sil vyčaruju na svém obličejí úsměv a to ho málem srazí na kolena. Mávám mu až do poslední chvíle, co se za lehátkem zavírají dveře sanitky, na znamení toho, že jsem vyhrála. Teď je rozhodnuto o poražených a já jím nejsem. Naučila jsem se zde, že pomsta je pro někoho až příliš milosrdná, až příliš rychlá. Odpuštění je někdy bolí víc než jakýkoli nůž, jakýkoli způsob smrti. A ve chvíli, kdy si přiznají svojí chybu, svojí vinu, se dostávají do stavu poražených. JÁ jsem vítěz. Už nikdy se neocitnu na druhé straně, už nikdy nebudu mluvit s Conscience, už nikdy nebudu poražená.

Nikdy.

Ani když na mě spadne strop.